

Amaia zaparkovala vedle kašny s rusalkami, přetáhla si přes hlavu kapuci kabátu a prošla malým obloukem, který odděluje náměstí od ulice Pedra Axulara. Navzdory bubnování deště byl jasně slyšet křik. Tvář inspektora Iriarteho odrážela veškerou úzkost a naléhavost, kterou prozrazovaly jeho vytrvalé telefonáty. Pozdravil ji posunkem na dálku, ale dál věnoval pozornost skupině, kterou se pokoušel zadržet a zabránit jejímu přiblížení k hlídkovému vozu, v němž člověk unaveného vzhledu opíral hlavu o okénko zamžené deštěm. Dva policisté se bez velkého úspěchu snažili vytvořit policejní kordon kolem batohu, který ležel na zemi uprostřed kaluže. Zrychlila krok, aby jim pomohla, a přitom vytáhla telefon a požádala o posily. Ve stejném okamžiku dva další vozy se zapnutými sirénami přejely most Giltxaurdi a podařilo se jim na okamžik strhnout veškerou pozornost pobouřeného davu, který zmlkl přehlušen kvílením sirén.

Iriarte byl promoklý až na kost, voda se mu hrnula po tváři, a zatímco mluvil s Amaiou, přejížděl si rukama po obličejí ve snaze odvést potůčky deště, které mu stékaly do očí. Nižší inspektor Etxaide se jako zázrakem odněkud vynořil s obrovským deštníkem, který jim roztáhl nad hlavou, než se připojil k policistům, kteří se pokoušeli skupinu zadržet.

„Co se tu děje, inspektore?“

„Ten podezřelý ve voze je Valentín Esparza. Včera v noci zemřela jeho čtyřměsíční dcerka, když spala v domě své babičky, matčiny matky. Lékař potvrdil syndrom náhlého kojeneckého úmrtí. Ovšem babička, Inés Ballarenová, se včera dostavila na komisařství. Bylo to poprvé, kdy u ní vnučka zůstala, protože rodiče měli výročí a vyšli si na večeri. Ta žena se na to moc těšila, dokonce vnučce zařídila pokoj. Dala miminku napít, uložila je a usnula na pohovce v sousedním pokoji, když se dívala na televizi, ale přísahá, že měla zapnutou chůvičku. Vzbudil ji hluk, nakoukla do dětského pokoje a ode dveří viděla, že dítě spí. Vtom uslyšela zakřupání zvenčí, z dláždění před domem, zvuk, jaký vydávají pneumatiky na šterku, a když se vyklonila z okna, uviděla, jak odjíždí auto. Nevšimla si značky, ale v té chvíli si pomyslela, že to je asi auto jejího zetě, velký šedý vůz,“ řekl Iriarte a váhavě rozhodil rukama. „Pak se podívala, kolik je hodin. Prý byly čtyři. Myslela si, že cestou zpátky z oslavy zajeli k ní, aby viděli, jestli se tam nesvítí. Bydliště manželů je stejným směrem a nebylo by to nic divného. Nepřípadlo jí to důležité. Vrátila se na pohovku a strávila tam zbytek noci. Když se probudila, bylo jí divné, že holčička nevyžaduje krmení, a když se na ni šla podívat, našla ji mrtvou. Žena je velmi zarmoucená, dává si velkou vinu, ale když lékař stanovil dobu smrti mezi čtvrtou a pátou hodinou ráno, vzpomněla si, že v tu dobu ji něco vzbudilo, když uslyšela vůz u vchodu, a tvrdí, že ještě předtím byl nějaký hluk uvnitř, a ten ji pravděpodobně vzbudil. Zeptala se dcery, ale ta jí řekla, že přijeli domů kolem půl druhé a že měla v sobě víno a skleničku něčeho ostřejšího, a protože předtím dlouhou dobu nepila alkohol, stačilo to, aby byla úplně omámená. Když se ovšem zeptala zetě, skoro se rozložil a řekl, že to byl určitě nějaký páreček, který asi hledal klidné místo. Jak se zdá, už se to několikrát stalo. Ale žena si